

Himmellegemer. I kolde Vinteraftener stod de ude i Sneen og studerede den lysende Klodevrimmel ved Hjælp af et Stjerne-kort, indtil deres Far en Dag havde forbudt dem det med de Ord, at det var den Slags Ting, man for sin Sjælefreds Skyld helst ikke skulde befatte sig med.

Ude bag det store flade Land i Øst saaes en Lysning. Det var Maanen, der var i Færd med at kravle op over Synsranden. Men nu lukkedes Udsigten af Skovene ved Storeholt, og lidt efter kom selve Herregaarden tilsyne for Enden af Alleen, straalende af Lys fra Kælder til Kvist.

„Se se! Det nye Herskab er nok arriveret!“

Den store, hvide Hovedbygning havde i de sidste Maaneder været et øde Hus. Om Dagen lød dog al Slags Haandværkerlarm ud derfra. Grosserer Søholm havde sat stor Kraft ind paa at bringe den forsømte Bedrift paa Fode. Ladebygningen havde faaet nyt Tag, Staldene en fuldtallig Besætning, og der var bleven talt meget om en vældig Motorplov, som daglig samlede mange nysgerrige Tilskuere.

„Kaffekongen er ankommen til Storeholt med hele sit Hof,“ fortalte han, da han kom hjem og fandt Meta alene i Dagligstuen ved sin Symaskine.

„Naa,“ svarede hun fraværende.

Doktoren tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

„Lille Mutter, hvordan gaar det saa?“

Fru Meta gik paa faldende Fod. Hun ventede sin Nedkomst en af Dagene og var i den Anledning hvileløst optaget af at beskikke sit Hus. Hun syntes stadig, at der var saa meget at ordne og aftale, før hun med god Samvittighed kunde overgive sig til Barseltidens Pleje. Hun, som ellers var saa fattet, følte sig denne Gang mere ængstet og ogsaa mere legemligt besværet end under noget tidligere Svangerskab. Hun tænkte paa, om det kunde være disse tunge Efteraarsdage, der voldte hende Uro. Hun havde født sine andre Børn om Sommeren og i det tidlige Foraar. Dette hurtigt voksende Vintermørke og Synet af de ustandseligt faldende Blade gjorde hende modløs.

„Jeg har en Overraskelse til dig,“ sagde hun.